

Forfatter: Sibbern, F. C.

Titel: Udrag fra Efterladte Breve af Gabrielis

Citation: Sibbern, F. C.: "Efterladte Breve af Gabrielis", i Sibbern, F. C.: *Efterladte Breve af Gabrielis*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, [Valby], Borgen, [1998], s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sibbern01val-shoot-idm139907531074336/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Efterladte Breve af Gabrielis

havde broderet til ham, for at overtaske ham dermed paa hans Fødselsdag.

Nærmere kjender jeg ikke til Omstændighederne. Men med Gysen har jeg seet, hvorvidt det i et Aars Tid er komanet med den livlige Pige, med hvem jeg for adskillige Aar siden engang var i Selskab etsteds i Byen, paa en Tid, da hendes opblomstrende Skjønhed trak Alles Øine til sig. Næsten er den fortvivlelsesfulde Smerte, der har nedkuet hendes ranke Skabning, slukket Ilden og Friskheden i hendes Øie og Aasyn, og slappet hendes Muskler, saa at hendes yndefulde Skjønhed er bortvisnet, næsten er den mere angribende for mig, end min egen.

Ja! hvad det angriber mig at see et andet Væsen saadan lide og hengive sig til en dødende Fortvivlelse. I Sandhed, det er ingen Trøst at vise den, der maa bære en bitter Skjæbne, hvorledes andre maa lide lige saa meget, som han. Det er tungt at lide, men frygtelig vilde det være, deri at see et almindeligt menneskeligt Lod; thi da ligger Byrden paa mig med en uundgaelig Skjæbnens uhyre Tryk.

Den 25de Octbr.

Ingen Overbevisning holder jeg mere fast, end den, at jeg selv er Skyld i al min Elendighed. Det er en dyb Følelse i mig, der siger mig dette, og det er en velgjørende Følelse. Kun i den nærer jeg hos mig Bevidstheden af det dybere Liv, der dog vel engang kan komme til Gjennembrud i mig. Var denne Elendighed, hvori jeg lever, ikke min Skyld, var den mig paaført ved en Skjæbne, kunde det dybeste, vort Hjerte besidder, berøves os ved en Tilskikkelse, i Sandhed, da var dette endnu det frygteligste i Livet, og det var lige saa godt strax at hengive sig til Fortvivlelse eller til en dump Oppebien af, hvad der skal komme.

Den 28de Octbr.

Det er i Dag tre Aar siden, jeg tiltraadte min Reise. Det var en herlig, frisk Efteraarsdag. Vinden blæste raskt, og hurtigt svandt

Stadens Taarne for vore tilbagevendte Blik. Men inderlig Glæde gjennembrævede mit Bryst; jeg fornem just ved Skilsmissem allermeest den hele Rigdom af alt det, jeg besad, og en underfuld Forventning om alt det Herlige, jeg skulde ile ud at skue, anspændte mig. Hvilken Lykke at kunne reise!

Mindet om denne Dag har vakt hos mig længe slumrende Erindringer om de skjønne Dage, jeg havde levet med hende. O! med den Dag gik de til Ende, for aldrig at vende saaledes tilbage igjen. Men det faldt mig ikke ind at befrygte det.

Samme Dag.

Engang sad jeg med hende, hvor vi saa ofte pleiede at sidde, uden for Haven paa en Bænk ved Plankeværket, foran os den gule Hvedemark, derpaa Landeveien, og saa skraa nedad den grønne Flade lige til det udstrakte blaae Hav. Lige over for steeg Kysten skinnende op af Havet, mod venstre endnu mere Tycho Brahes Øe, og svulmende Seil glede frem og tilbage. Jeg læste Electra for hende. Strax ved det første Chor – hun havde allerede før hørt disse Stykker forelæses, og fandt sig i et Ophold, da jeg strax ved det første Chor sagde hende de Ord af Electra: *ὁ φόος ἀγνὸν καὶ γῆς* fore paa Græsk og den hele følgende Strophe. Thi jeg havde øvet mig meget paa disse Ord, og behagede ret mig selv i at sige dem frem. Derpaa oversatte jeg dem ordret for hende, og da hun undrede sig over, hvor ganske anderledes de lode, end i den temmelig frie Oversættelse, hun kjendte, oversatte jeg langsomt videre af et Exemplar, jeg den Gang ofte bar hos mig. Imidlertid sank Solen ned bag os; paa Høien ved Søen fangede vi endnu dens sidste Straaler op, og gik derpaa langsomt ned ad Landeveien, for at gaee hendes Broder imøde. Vi talte om Göthes: der Wanderer, og om Aftenens Rø. Hvad der saa om Dagen kan have bevæget mig med Uro, sagde hun, om Aftenen ligger alt opløst for mig i blid Rolighed. Vi kom til at tale om Døden og dens Rø. Mig forekom dengang en Død i fri Mark ved et Skud i Brystet at være den ønskeligste og herligste Død. Ofte sysselsatte jeg mig med at udmale denne Tanke for mig. Under fri Himmel vil jeg udaande den frie Sjæl, sagde jeg;